

המפלת חתיכה פרק שלישי נדה

۱۰

עין משפט
נר מצוה

צ א מִי פִי מֵהָלִי אִסּוּרִי
בִּיחָה הֲלֹכֶם סִמְגָה לְאוֹיֵן קִיָּא
טוֹשׁ עִיֹּד קִי קֹלֵד סֵעִי בִּי:
צא ב מִי שֶׁסֵּה הֲלֹאִי:

תום' הרא"ש

תשעים ודי הוו תימן
ולקמן פריז דהוט טביל
יתירו וואס פריץ (דער)
[דערסן] ליה: **יואב** און
דאמאל פארן נטבעל בימאט
דילאטא שמורת ים כנגד ים
וואס מצי לשווייז און
השכבוט אלס אן מייור
דהאטת ויהי חסד שבוע
דין בחתול שבוע וחד בסוף
שבוע. ועוד שנים שני
צריכה טבילה משום חשש
דשבת עשויי ראה
במבואתה ועוד מדמס
שמורת ים צריכה לטבול
שבוע קאם בכל יום ודבל
מספקין לה שנה
עשיתו משלי שבוע וכו'
וספירה דרובא קטנה. ומיהו
אין חתמה וואס איה ויכל
לחשוקת אכל יום
שבתה אלא מרימא וגם
השכבוט ים צריכה קאם
בכל יום משום חשש זו:
ש"ס תלי. מרלא אסא
ש"ס יתיר ליה שמירה
אין עליון לא
לספירה מדקדק ר"ת
דפשוט היה (לדמיון)
ש"ס לומר ש"ס א"צ רבסוף
בנות חסדי פליגי און
ורבא. וקאמר רבא דעלין
אין הלכה בארבע כרובא אלא
כאביי ויהינן למ"ד דיעיל
אין. ותימה דאין ברייתא
סוברת לדיכ"ש ו"לכ"ה א'
עלין ולקמן כפ' נות
כותינן גבי פלוגתא דרב וכו'
שם פשיטין וכו' און מין
איהו אהרן משני ההיא
דאמרי דקתני וילדת וכו'
שפספיה ולא טבילה הלכו
בש"ס ויטבילו וכו' פשיטין
דקבשינן ימי ליה אסא
איהו בן עזריאל דלפית
ויבנה ליה דחור חנאני וכו'
אליבא דרבי' ש"ס וכו' ה"מ
ר' קצקא איהו אין חסדי
מכותו רבא דלעיל אסא
הלכה ר' עזריאל ארביב:
אין טבילה בזמנה
דטבילו בזמנה
מצוה. אין חסדי כן אלא
ר' יוסי ר' יהודה דאמר
אין מצוה לן מעשים כן
ש"ס שאין לן אשה טובלת
בזמנה טבילה ש' נדה וכו'
ובהו לשני שמות ים. ולקמן
ב' בתרי מן אסורין כן
האידנא כלהו קאן ציבת
יגוהו. וטבול בימא
דשבעה משום שלא היו
עשויי שמות ים. ור' יוסי
דאמר הלכה כב' בימא
ר' יוסי דאמר טבילה במצוה
ואינה ראיא דפשוטא
ר' יוסי ר' יהודה לא פליגי
לעילויי איהו אסור לא נתקין
אין. וכו' ברהו לא ו"לכ"ה
הוכיח כן דאין ידוע אם ולד
אראש דאין ידוע אם יסא
הוא ידוע גמט דר' יסא
ופריך תתריהו:

עשרים ותמניא בדאמרן. אף על גב דכ"ט הויין עם טבילה ימירתא דבין השמשות שבאמה לפניו פ"ה דההיא טבילה ימירתא דהויא חדא בשבוע לא קחשיב ואין נראה דהא ב"ש חשבי לה אלא ודאי לא חשיב טבילה ימירתא חדא בשבוע כיון שלא היתה צנינו אלא עכשיו ונראה כמו שפי' רש"י בתשובתו דכ"ה לא חשיב טבילה דליל תחלת שבוע ג' דכיון דהו לא מטבילין אלאהדה לא מייקיא חדא בשבוע אבל ב"ש דמטבילין לה בלילות לא הוי חדא בשבוע:

והאיכא מביאת זבחה. עדיפא
הוה מני למיפרך דכל
שבוים טהורים ויטבל לה בזיליתא
משום נדה דהשתא לא פריך אלא חדא
שבווע ונראה כגירסת ר"ח דגריס
אי הוי כל שבוים טהורים לא ויטבלי
הך פירכא (ו) דפרך ומני דלפני
תשמיש קחשי: **י'ומא** קמא דאתיא
ל'קמן נטבליה דילמא שומרת יום היא.
ואו"ת והא אמר דחד שבווע לא
קמיירי וי"ל דהשתא לא הוה חד
שבווע דהא איכא מני טבילה ב'סוק
שבווע ועוד דהשתא חששא דשומרת
יום טובלת גם כיום שני דשמיא עכשו
לאתה כשצאת לפנינו ועוד מטעמא
דשומרת יום נטבלה כל שבווע קמא
דכל יומא מספקא ב'סוק לידה ולא
סלקא לשימור דאין ימי לידה עולים
לימי ספירת זיבחה ומיזה קשה דהוה
מני למיפרך מכל שבווע דפרשית
ולא פריי אלא מיומא חמא:

שמע מינה תתת. הוה מלי
למינקט שמע מינה דימי
לידה שאיה רואה בן אן עולין
לספירת וצמח אלא אר"ת דפשיטא
ל"ה להס"ס ש אין עולין קד"ל כאזי
בסוף פרק גנות כומים (לקמן ג). והוא
למ"ד מיע"ל ק"ס ולקמן נפרש ב"ה
ותימה דהך בריתא סברה דל"ג
וב"ה אין עולין ובפרק גנות כומים
(פס גה) גבי פלוגתא דרב ולי אי
שמי מעינות הן או מעיני אחד איכא
בריתא דל"גס ו"ל"ה עולין וי"ל
דמי תנאי ^א הוה אליבדיו:

ושמע מינה מביאה בזמנה מצוה.
 כך פסק ר"ח דהלכה כצ"ח
 וב"ה ותימה דפשיטא דר' יוסי בר'
 יהודה יאמר דלא פליגי עליה צ"ח
 וב"ה ומעשים בכל יום שאין לך אשה
 טובלת זמן טבילת נדה ולא זמן
 טבילת שומרת יום כנגד יום וזה

וּכְפ' בְּתָרָא (לְקַמֵּן דף 101:) נָמִי אָמַר מַכְדִּי הֶאֱדִינָא כּוֹלָהּ סַפֵּק זְבוֹת
 שׁוֹינָהּ וְיִטְבְּלִינָהּ בִּימְמַא ד'ז' מִשְׁמַע שְׁלָא הִיּוּ טוֹבְלִין בְּיוֹם בְּשׁוּם
 פֶּסַע י' וְרַבִּינוּ אֵלִיָּהוּ הֶזְקֵן שִׁיכָא בְּאִזְהָרוֹת טְבִילָה בְּזִמְנָה עַל ד'
 גְּדִילִים כּוֹלֵי יָסַד דְּלָא כֹּהִילְכֻתָּא דִּה"נ יָסַד כִּר"א (סְפִידִין
 דף מה.) לֵאמֹר כָּל נִסְקָלִין נִתְּלִין דְּדִרִישׁ רִיבּוּי וּמִיעוּט
 וְקִי"ל דְּדִרְשֵׁינָן כֻּלֵּי וּפְרַטֵּי דֵּהָא קִיַּמָּא לָן דְּקִרְקַע אֵינָהּ גְּזוּלָּה:
 שׁוֹמֵר

קו בִּזְכָּר כְּדַפְרִישִׁית (עֵלִית) שֶׁאֵין זֶה
וּבַעֲיָא לְמַטְבֵּל בְּיוֹם ז' שֶׁל כָּל שָׁבוּעַ
שֶׁמִּשְׁמֹת יוֹם הוּא יוֹם רֵאשׁוֹן שְׁבָעָתָה
לְבָנָה לְהַחֲשׂוֹב עוֹד טְבִילָה יִתְרַחַם
בְּשָׁבוּעַ לֹא קִמְיָרִי הֵילֶכְךָ לֹא פִרְיֹךְ:
מ' יוֹם: וְלִגְדָה. דִּלְמָא לִיבָא וְלָד.

לא יהא לה אלא ימי טוהר דזכר:
הא

מכדי ימי טוהר כמז. משכה ספקא לדיהו לזתו שזועים קמאי:
ושזועים הר פ' ומהני ס"ו עבילות כבר עבלה מהן
ז' צילי שזוע שלשי משום הר ספקא דטובלת יום ארוך: דל הני
פ' פשו להו שזעי מי חדה. שעדיין לריכה לטבול משום הר ספק
שזועים הבאים ול"ה שטבלה
בזמן ג' השזועים הראשונים שזעה
מכדי ימי טהרה כמז

מכדי ימי טהרה כמו
שבוע ג' דאמבלינן ל
חדא שתין נכי חדא
הויין תשעין וחמש מ
ידימיה מדפתי כגון
השמשות דיהבינן
לכ"ה⁶ דאמרי טבוכ
טבילה ל"ה מאי עביז
כדאמרן תך שבוע ו
וליליא אימר סוף גדר
לי בתמניא ופלגא כ
דשבוע מסיק ליה
טמא תנא נמי שבוע
זבה דלפני תשמיש ק
לא קחשיב ולכ"ש ד
ניחשוב נמי טבילת
בזיבה לא קמיירי והא
בוזב קחשיב זיבה
שבועתא קמא דאתיא
דילמא כל יומא ויומי
דידה הא מגי ר"ע ה
בפנינו סוף שבוע קמ
לא קמיירי יומא קמא
דילמא שומרת יום
גדולה קמיירי בזבה
תלת ש"מ ר"ע היא
בפנינו וש"מ⁷ ר"ש
חכמים אסור לעשות
וש"מ טבילה בזמנה
יהודה אומר דיה ל
אמרינן טבילה בזמ
המפלת ליום מ'⁸
⁹ליום מ"א תשב לזכ
ישמעאל אומר יום כ
יום פ"א תשב לזכר
נגמר למ"א והנקבה
בריית הזכר ואחד
מ"א: גמ'¹⁰ למה
טומאה הא קתני נ

ליל חולת נדה והאידנא הוי ליל
לילות. והוא הדין נמי דכל
בסוף נדה משום שצוה טמא
הוא ליל תשמיש לא קחשיב
והכי אמר לקמן: **בסמיא**
הא כלין ימי טבילה בסוף
י' שבועים: **שצוה** תשיעי

איכא לספוקי בויבה לזד
הרביעי וכל שבוע טהור
: סוף שבוע ראשון. ביום ה
חדא. טבילה בשבוע לא
דין השמשות באתה אלא
למה: אינה חוששת לולא
ז' ימי טומאה ואפילו בלידה
נעוים ויש בכלל מאתים מ

בצמח ג' השבועים הראשונים שבעה
בראשונה וכ"ח בשמים אחרונות הרי
ל"ה ושקין נבי חדא הרי ז"ד: טעילה
ויסירא. עד השמא הוא ס"ד דבאת
לפנינו ביום כגון ביום ר"ח ניסן
ואטעבלה לאורתא ומשכ"פ לילה ל'
מנסינן ויכ"ט דלייר כ"א דקמין כלים
יום הרי פ' טעילות בלילות ו"ד
בימים של ז' שבועות הראשונות הרי
ז"ד והשמא מוקמינן שבאת לפנינו
בין השמשות לילה שהוא ר"ח ואטעבלה
בהאי ליליא משום ספק סוף טומאה
ומשכי נמי פ' שלה עד כ"א בציון
כאילו באתה ביום ראש חדש דליכא
לספקוי דלימא ציון הרי השמשות
ילדה והוא מר"ח והאי טעילה ליל
ראש חדש אימספא לה נמצאו לה כ'

טצילות בשבוע ראשונה ו"ח דב' וג'
הרי ל". וקשא לי אחאי נקט צין
השמשות היל לאוקמא שצאה לפנינו
צבילה ומסתבצא דלהי נקט צין
השמשות דדק צלישא דמתני' דנקט
ג' שצועי טהורס איכלך יב' איכא
צין השמשות איכא למקרי יום זה
טהור דשמא צין השמשות יממא הוא
ומיום שעבר הוא והיום הזה כולו
טהור ומיהו טצילותיה משבי עד
שמונים לצד מהך משום דצין השמשות
ספק ליליא: ל". דקאמרי צ"ה
מאי עבידתיהו. ומשני עשרין ותמיני
היון: דראה. י"ד צימס וי"ד
צבילות וכולן משום ספק סוף ימי
טומאה. והוא הדין לצ"ה הוו להו
עשרין ותשע דכיון לאוקמינן שצאה צין
השמשות איכא (א) ט"ו טצילות צבילה
משום ספק צין השמשות והאי דלא
מותצינן ליה לקמיה משום לאותפינן
אחריהוון משעינן חד בשבוע לא
קמיירי והך נמי חדא בשבוע היא:
האי שצוע ה'. שאינה רואה זו כל
יומא איכא לספוקי בסוף נדה
ומטבלינן לה בכל לילות דשבוע ד'
רצתה בכל יום ויום ראשון דילמא
תחלת נדה היא וטובלת לסוף שצעה
שחלה על ראשוש של שצעה ה' וילי שני
נמי טבלה דילמא יום ראשון של שצוע

רביעי מימי טוהר הוא ויום ז' הוא ט'
טעילתא וכן כולו והו' להו' שבעה ט'
לילות של שבועים טוהרים אינא לפסוקי
שפניה אלף ז"ה טעילות דלחא ל"ה
דכל טעילות דז"ה קודם שמשי' יניחא
ופלגא סגיא. לזד הג' שבעות דטעורה
טוהרים הוא בזמנא שבע טעיע
טמא הוא: טעילות זכא. דכל שבע טמא
אלא לאחר גדו' חו' לא ראתה כלום ע'
טוהר: ר"ע. דפרק אחרון (לחמן דף טט.)
לפנינו טוהר ואינא ו' ספורים לפנינו
לעטעילות הלילות של ספק לידא הוא
למחנ' המפתל: שיא: ליום מ'. לזכ
זמנא מפסד למא הוזכר זכר: ספז נטב
לפלא: גמ' הא קמי' נקבא. דה"ל ש

מסורת הש"ס

(א) לקמן ע"ה: (ב) ויבמות: (ג) ויש"ן: (ד) [לקמן סט.]: (ה) [לעיל כט: לקמן סז.]: (ו) [שבת קכא: לעיל כט: יומא פח.]: (ז) [בבבבבות כ"א:]: (ח) [כריתות י"א:]: (ט) [ד"ה ומשנין שבע רביעין, וי"ע פ"ק יומא ח' ד"ה דכ"ט].

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה כדאמר י"ד
וכו' איכא שמרונה טבילות
בליה: (ב) תד"ה ואיכא כו'
הך פירכא דפרישית ומשי:
(ג) ד"ה שמע וכו' תנאי הור
אליביהו:

הגהות מהר"ב

רנשבורג
[א] תוד"ה עשרים ותמניא וכו'
לא מטבליין להגדה לא. תיבות
להגדה לא נמחקו. ונ"ב לה
לכ"ה כז"ל:

מוסר רש"י

וּלְבִיָּהּ דַּאֲדַמְרִי כּוּ אִי
 בְּעֵי טִבִּילָהּ. אָנֹכִי לְקִדְּשִׁים
 מְרוּ (מַחֲנֵה) דְּקִיָּקָה (מַחֲנֵה)
 זָהָד. הַחֹקֵן וּמוֹקֵר פְּסוּרִים
 יִצְרִינן עֲטִילָה לְקִדְּשֵׁי, יִלְכֵן
 לִאֲחֵר שְׁהִיָּא עֲפֻרָתָה טוֹבֵלָה
 אֲחֵר (קִלְקוּל) אֲחֵר
 לְעִשְׁוֹת כּוּן. לְשֵׁשׁ ז' זִיּוֹס
 עֲטִילָתָה, שְׁמַת חֲבַד אֲחֵר
 סִפֵּק. שְׁמַת מִרְאָה לִאֲחֵר
 עֲשִׂיָּמֵי וּנְחָלָה שְׁמִיָּתָה כֵּל
 מִרְאָה דֵּאֵל לֹא הוּא קִיָּקָה
 שְׁכֵנָה וּנְחָלָה שְׁמִיָּתָה זָהָד
 (דְּלִיט: כּוּן עֲפֻרָתָה ז' זִיּוֹס).
 יִדְּשֵׁי לְטִבִּילָהּ בְּחִיָּוֵהָ.
 לִאֲחֵר לְעִיל כּוּ ג. לִיּוֹס
 מִיָּא. צִיר מִהֵלָּה מִיָּא
 עֲנֵלְמָה לֹא (בְּחִיָּוֵהָ ז' זִיּוֹס)

הא